

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ
a začarované dveře

Albatros

Emily Pierková a začarované dvere

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová
Emily Pierková a začarované dvere – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ
a začarované dvere

Albatros

Tomovi, ktorý to čítal ako prvý

Emily sa naklonila ponad mamkino plece a opatrne ju objala. Tak, aby jej nekvaplo z otvorenej plechovky cukrového sirupu, ktorý sa chystala pridať do sušienok z ovsených vločiek. „Táto sa mi páči,“ povedala zamyslene a ukázala na vzorku látky, ktorú jej mamka ukazovala. Bol to mäkký modrý pruh a na ňom rozhádzané kvietky a malé vtáčiky.

„Nie tá červená?“ mamka lákavo zamávala látkou vo vzduchu a pestré žiarivo oranžové motýle na látke zatrepotali krídlami. Červený hodváb sa zaleskol len o odtieň jasnejšie ako mamkine vlasy.

Emily žmurkla. Na krátky okamih sa jej zazdalo, že jeden motýľ sa vzniesol nad látku a lenivo preletel cez kuchyňu k oknu. Pokrčila nosom a na sekundu tuho privrela očné viečka. Žiarivé slnečné svetlo jej svietilo do očí. „Nie, naozaj sa mi páči tá modrá. Je krajšia. Je na šaty? To je nová kolekcia do obchodu?“

„Áno, už vymýšľame oblečenie na budúce leto. Myslím, že z tejto látky bude sukňa,“ dodala zamyslene „Maxisukňa s rubínmi v kvetoch.

Budú ich musieť našíť ručne, bude to drahé.“ Ticho vyšla z kuchyne a ťahala za sebou krídla z mäkkej vzdušnej látky, takže aj ona vyzerala ako motýľ.

Emily sa zachichotala. Keď mama navrhovala šaty, občas zabúdala na všetko ostatné. Aj na jedlo. Ale potom urobila tie najnádhernejšie veci, a nielen do obchodu. Urobila ich aj pre Emily a jej sestry. Takto im vynahradila, že si obedy a večere často robili samy.

Na Emiline posledné narodeniny jej mamka urobila klobúk, ktorý vyzeral ako plnený košíček s ružovou polevou a malými kvietkami z cukru na povrchu. To bol koláč, ktorý Emily pripravovala veľmi rada. Klobúk patril medzi jej najobľú-

benejšie kusy odevu a často ho nosievala. I keď teraz bolo na klobúky priteplo. Emily sa vyklonila z okna, aby sa trochu nadýchla. Piekla v rúre, ktorá bola v kuchyni. Ovsené sušienky patrili medzi jej najlepšie recepty. Milovala to, ako treba nechať zmäknúť mazľavú maslovú hmotu a trochu ju zamiešať a po upečení sa to všetko magicky zmení na sladkú dobrotu.

„Emily!“ zakričala na ňu zdola zo záhrady Lark. „Emilka! Ideš von? Roztopíš sa, keď celý deň zostaneš dnu!“

„O minútu prídem,“ zavolala jej späť Emily. „Len čo vložím tieto ovsené sušienky do rúry.“

„Na pečenie je priveľmi horúco! Ty si bláznivá! Namojveru, Emilka, niekedy si o teba robím

starosti!“ pridala sa Lory. „Pod' sa opaľovať.“

„Už som takmer hotová,“ zakričala Emily von z okna. „Ale jest' ich budete, však?“

Naložila zmes do plechovej formy a pri pohľade na neumytý riad urobila grimasu. Špinavé veci dala do drezu, umyje ich neskôr. Nikomu to nebude prekážať. Mamka sa aj tak chystala zatvoriť do svojho ateliéru na celé hodiny a tatko je v malej miestnosti pod schodmi, kde píše svoje knihy. Píše strašidelné fantastické príbehy a je dosť slávny. I keď v knihách používa svoje celé meno – Ashcroft Pierko, namiesto prostého Ash, ako ho volá väčšina ľudí. Neunúval sa vyjsť ani len na obed. Zasekol sa, oznámil mrzuto všetkým pri raňajkách a nútil Emily, aby mu pomohla

vymyslieť nejaké naozaj strašné obludy, zatiaľ čo sa pokúšala jesť svoju hrianku. Trochu jej to znechutilo džem.

Emily vykukla z okna do žiarivého slnka a rozhodla sa zopnúť si vlasy dozadu. Bolo priveľmi teplo na to, aby ich mala okolo krku. Prešla popri drevenom príborníku, ktorý zaberal celú jednu stenu kuchyne. Bola si istá, že tam kdesi je hrnček plný gumičiek do vlasov a kúskov stúh. Keď potom vyťahovala stužku, všimla si fotografiu zastrčenú za jedným z Larkiných a Loriných časopisov. Emily ju vytiahla a postavila na poličku. Milovala tú fotku. Bola jednou z mála, na ktorej boli všetky deti. Sedeli na veľkej starej sedačke v obývačke. Fotili sa, keď bol Robin malý –

práve sa menil z bábätka na chlapca a strácal svoju okrúhlu buclatú tváričku a riedke svetlé vlasy batolaťa. Tmavli mu dočervena a začínala sa ukazovať jeho ostrá brada. Bola to zvláštna fotka, nepodobala sa portrétom ostatných členov rodiny. Lark a Lory vyzerali vážne a Robin sa so širokými očami díval do fotoaparátu. Len tmavooká, tmavovlasá a dozlata opálená päťročná Emily sa usmievala, sedela v strede medzi Lark a Lory, a držala Robina v náručí.

Fotografia bola v rámičku z malých morských mušlí a odnepamäti stála na príborníku. Ale väčšinu času ju bolo sotva vidieť, pretože na ňom ležalo ešte mnoho ďalších vecí. Vzorčky látok a rozkotúľaných korálikov. Domáce úlohy. Hre-

beň na psa. Nečitateľne naškrabané stránky rukopisu z tatkovvej poslednej poviedky, občas roztrhané na kúsky. Váza a v nej kvety s ovisnutými hlávkami, ktoré Lark s Lory priniesli zo záhrady. Ale keď tu niekedy bolo upratané – čo bolo zvyčajne vtedy, keď mamka stratila inšpiráciu a bezcieľne sa potulovala a hľadala, čo by mohla urobiť – obrázok bolo vidieť.

„Prečo Robin vyzerá ako Lark a Lory a nie ako ja?“ opýtala sa raz Emily mamky, keď dvihla rámik a prebehla prstami po zaprášených mušličkách.

Mamka na ceste do svojho ateliéru zastala a na sekundu sa zadívala na Emily. Sivomodré oči sa jej rozšírili a potom sa usmiala. „Občas

to tak býva, Emily, ty môj kvietok drahý. Asi si podobu prebrala po inom príbuznom. Presne ako Lory žlté vlasy,“ dodala. „Nikto iný v rodine také vlasy nemá. Každý sme iný.“

Až na to, že v skutočnosti nie sú. Lory má žlté vlasy, to je pravda, ale jej črty boli celkom ako tatkove. Mamka s tatkom sa vlastne na seba celkom podobajú, uvedomila si Emily, keď prstom odstraňovala kvapky cukrového sirupu z boku plechovej formy. Oblizla ho a vyšla von do záhrady. Týka sa to len jej. Rada by vedela, na akého príbuzného sa podobá.

Emilin dom mal čudnú záhradu – v skutočnosti bola rovnako veľká ako všetky ostatné záhrady na ulici, ale zdala sa byť akási väčšia a mala viac

súkromia, pretože ju obklopovali stromy. Bol to ten typ záhrady, ktorý sa nedá využiť na futbal alebo hocičo, kde je potrebný trávnik, pretože tam nijaký nie je – ale bolo v nej veľa podzemných chodieb a dier a pokrútených starých stromov. Dokonale sa hodila na hru na schovávačku. Lark a Lory boli tam niekde vonku, ale keď Emily vyšla zadnými dverami von a zdráhavo sa postavila na schod, vôbec ich nevidela. No zato ich počula, ostré melodické chichotanie, po ktorom nasledovala hundravá poznámka a listovanie stránok, a ďalší výbuch smiechu.

„Lark! Lory!“ Vydala sa úzkymi tehlovými chodníkmi a volala na nich. Slnko ju oslepovalo, tak si dala ruku pred oči a stiahla si horúce vlasy

dozadu do gumičky. Mala namierené k tieňu pod zhlukom tŕnistých stromov na kraji záhrady. Kde sa Lark s Lory skrývajú?

Odrazu k nej doľahol Larkin a Lorin hlas. Ich hlasy boli jasné ako malé zvončeky alebo ostro švitoriace vtáčiky, čo sa zhŕkli nad ňou do koruny stromu.

Emily sa potkla na cestičke. Slnko žiarilo tak tuho, až bola napoly oslepená. Zažmurkala, lebo svetlo, ktoré presvitalo cez stromy nad ňou v tmavých pásoch tieňa a slnečného svetla, sa zamihotalo.

„Emily, čo robíš?“ zachichotala sa jedna zo sestier. Tenké prsty ju chytili za ruku a stiahli nadol na deku položenú na machovitej tráve.

Gruff, ich veľký čierny pes, otvoril oko, aby sa pozrel, kto to prišiel, zavrčal a znovu zadriemal.

„Vyzerala si, ako keby si už-už išla spadnúť,“ povedala Lark. Objala ju okolo pliec a ustarostene jej hľadela do očí. „Si v poriadku? Vyzeráš roztrasene.“

„Je mi dobre.“ Emily sa vystrela k nej na deku a nakukla do časopisu, ktorý tam mali. „Asi máš pravdu, v dome som sa išla roztopiť. Tu vonku je oveľa príjemnejšie.“

„Mohla si nám doniesť niečo na pitie, Emilka,“ sťažovala si Lory.

Emily prevrátila oči, ale nič nepovedala. Lory bola niekedy taká panovačná. S Lark to bolo trochu ľahšie, ale teraz, keď jej sestry dosiahli tri-

násť rokov, vyzerali omnoho staršie ako pred niekoľkými týždňami. Väčšinu času pristaré na to, aby sa zapodievali svojou malou desaťročnou sestričkou.

Hádať sa s Lory a Lark nemalo zmysel. Vždy fungovali ako dvojica a nebolo možné ich premočiť. S hlavami pri sebe sa teraz na ňu obidve dívali a usmievali sa. Mali rovnaký úsmev, aj keď neboli jednovaječné dvojčatá a na prvý pohľad sa na seba až tak veľmi neponášali. Larkine vlasy s hnedými pruhmi pripomínali perie škovránka a vôbec neboli podobné Loriným zlatým blond. Aj ich oči sa líšili. Larkine boli omnoho tmavšie. Ale nemohli byť sestrami.

Emily si obkrútila prameň svojich tmavých

